

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/23/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115213297
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8115213297.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobkyne: X. Q., K.. XX.X.XXXX, O. D. K. B. XX, XXX XX D. K. B., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009, Paríž, Francúzsko, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom Bratislava, Karadžičova 2, právne zastúpený Advokátska kancelária Nagyová Tenkáč, s.r.o., IČO: 36 862 169, so sídlom Bratislava, Ružinovská 42, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15C/218/2015-251 zo dňa 19.12.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok o zamietnutí žaloby v rozsahu sumy 736,71 Eur.

Mení prvoinštančný rozsudok v zamietavom výroku v rozsahu sumy 168 Eur tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 168 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovanému priznáva náhradu trov konania vo vzťahu k zastaveniu konania čo do sumy 300 Eur.

Vo zvyšnej časti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 58,66 %.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 62,86 %.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:

„I. Žalobu nad sumu 24 Eur z a m i e t a .

II. Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 96%.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 6, § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 43a ods. 1 až 3, § 43c ods. 1 a 2, § 44 ods. 1 a 2, § 39, § 40 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 107, § 52, § 53 ods. 1, 2 a 4 Občianskeho zákonníka.

V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa ako klient a pôvodný žalovaný ako veriteľ na základe Žiadosti/ Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru a návrhu na uzavretie zmluvy v zmysle ust. § 43a OZ v platnom znení uzavreli zmluvu dňa 27.8.2005 č. 262164779695721, na základe ktorej požiadala klientka o klasický úver na nákup tovaru v sume 11.990,- Sk s priamou platbou 1.199,- Sk s výškou úveru 10.791,- Sk, splácaný v mesačných splátkach v počte 9, vo výške 1.199,- Sk, cena úveru v Sk 600,-, prvá splátka 15.9.2005, splácaný v k 15. dňu v mesiaci, splácaný poštovou poukážkou, RPMN 7,48 % s uvedením, že žalobkyňa je majiteľkou domu a má 3 vyživovacie povinnosti. Žalobkyňa bola zamestnaná

ako úradník v súkromnom sektore u zamestnávateľa PARAPETROL, a.s. Prešov s príjmom 14.000,- Sk a príjem partnera 19.000,- Sk. Financovaným tovarom bola chladnička. Na pravej strane Žiadosti/Zmluvy je predtlač pod C) Úverová karta sa uvádza: „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s. zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20.000,- Sk a vydala úverovú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o vydanie úverovej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže CETELEM SLOVENSKO a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ním stanovenú nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5 % mne poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak. Súhlasím s platbami uvedenými v časti C1). Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci, ak nie je v časti C1) dohodnuté inak, a spôsob splácania je zhodný so zvolenou možnosťou v časti B).“

Podľa potvrdenia odfinancovaných peňažných prostriedkov žalobkyňa čerpala celkom 4.014,89 Eur s prvým výberom 21.2.2006 a posledným výberom 27.2.2010. Podľa potvrdenia o prijatých splátkach žalobkyňa uhradila celkom 4.943,59 Eur s dátumom prvej úhrady 10.3.2006 a poslednej úhrady 17.7.2013 v sume 24,- Eur. V nadväznosti na uvedenú špecifikáciu zobrala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 300,- Eur, pričom žalovaný so späťvzatím v časti súhlasil.

Pôvodný žalovaný a žalobkyňa platne uzavreli len jeden zmluvný vzťah označený ako Klasický úver pod písmenom B) na poskytnutie spotrebiteľského úveru za účelom kúpy tovaru. Vo vzťahu k revolvingovému úveru poskytnutému formou úverovej karty zmluva obsahuje len predtlačný text žiadosti klienta o poskytnutie úverového rámca vo výške pôvodne 20.000,- Sk po posúdení veriteľom na základe údajov uvedených v Žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania. Predtlač ďalej obsahuje mesačnú úrokovú sadzbu 2,19 % v žiadosti, avšak v schválení je uvedená mesačná úroková miera 1,95 %, čo samo o sebe znamená neprijatie návrhu klienta v zmysle výkladu ust. § 44 ods. 2 OZ. v danom prípade sa nejedná o individuálne vyjednaný zmluvný vzťah ako výsledok slobodne a vážne prejavenej vôle spotrebiteľa uzavrieť Zmluvu o revolvingovom úvere s dodávateľom. Navyše zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle v tom čase platnej právnej úpravy zákonom 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď zákon podľa obligatórnych náležitostí vyžadoval uvedenie spôsobu výpočtu RPMN, čo v zmluve uvedené nie je. Ďalej v zmluve nie je uvedený spôsob a termín skončenia zmluvného vzťahu, všetko v súlade s ust. § 3 ods. 6 ZoSÚ. Medzi žalobkyňou a žalovaným nevznikol platne zmluvný vzťah - Zmluva o revolvingovom úvere, žalobkyňa má preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Žalobkyňa istinu úveru uhradila 12.4.2010, objektívna premlčacia doba začala plynúť týmto dňom a 3-ročná objektívna premlčacia doba by tak uplynula 12.4.2013. Žalobkyňa tvrdí, že na strane žalovaného išlo o úmysel bezdôvodne sa obohatiť, a to s odôvodnením, že u žalovaného ako dodávateľa sa prezumuje odborná starostlivosť, nakoľko disponuje rozsiahlym aparátom, či už právnych alebo ekonomických subjektov externých alebo interných a má dostatok vedomostí na to, aby poznal zákon, úmysel strana žalobkyne vidí v tom, že už rozhodnutím Okresného súdu v Žiline sp.zn. 14C/86/2011 bola zmluvná podmienka v časti C vyhlásená za neprijateľnú, no žalovaný ešte v roku 2013 prijímal plnenia z toho istého právneho dôvodu, resp. na základe časti C a teda musel vedieť, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu, teda je tu jednoznačný úmysel. Na tejto argumentácii právny zástupca za žalobkyňu zotrval, a to napriek tomu, že mu prvoinštančný súd dal do pozornosti rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 18Co/110/2016 dňa 26.6.2017.

Zo strany žalovaného nebol žalobkyňou preukázaný úmysel bezdôvodne sa obohatiť na jej úkor, a to ku dňu 12.4.2010, keď sa žalovaný začal na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacovať. Pokiaľ právny zástupca argumentuje rozsudkom OS Žilina sp. zn. 14C/86/2011 uvedené bez ďalšieho neznamena preukázanie úmyslu žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne. Zmluva medzi sporovými stranami bola uzavretá ešte 27.8.2005 a v prospech revolvingového úveru žalobkyňa uhrádzala splátky od 21.2.2006 do 18.7.2013, pričom nad istinu úveru uhrádzala od 12.4.2010. V tom čase predmetné rozhodnutie neexistovalo. Prvoinštančné rozhodnutie OS Žilina nadobudlo právoplatnosť 17.5.2012. Na premlčanie nároku z bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať 3-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne sa uplynutím objektívnej premlčacej 3-ročnej lehoty premlčal. Bez významu je potom subjektívna premlčacia lehota, ktorá by podľa tvrdení žalobkyne začala plynúť od poskytnutia informácie Združením HOOS v 3/2014, keďže žalobkyňa už objektívna premlčacia lehota uplynula.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že úmysel obchodníka, získať na úkor spotrebiteľa bezdôvodné obohatenie je daný tým, že úverovú zmluvu uzatvára s cieľom získať odplatu, vo forme úrokov, prípadne poplatkov. Zákon pritom obchodníkovi ukladá, čo má zmluva obsahovať, aby bola platnou, a aby transparentne informovala spotrebiteľa, k čomu sa spotrebiteľ zaväzuje. Dodávateľ vie, čo vyžaduje zmluva, aby bola platnou, a že platná zmluva musí obsahovať správne RPMN, čestné úroky a poplatky, rozpis splátky, atď., ale pripraví neplatnú zmluvu, alebo do zmluvy predpísané správne a úplné náležitosti nedá. Chcel uzatvoriť vadnú zmluvu, ktorú sám vytvoril, uzatvoril so spotrebiteľom takúto vadnú zmluvu, aj keď vedel, že je vadná, ale napriek tomu prijímal od spotrebiteľa platby, o ktorých vedel, že mu nepatria, a prijímal ich v rozpore so zákonom ako bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa. Chcel platbu prijať a prijal ju, vediac, že je to platba prevyšujúca istinu, z dôvodu neplatnosti zmluvy, resp. z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Doba, počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo, vylučujú inú možnosť, ako tú, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne a nejde o náhodné jednorazové nebanlivostné zlyhanie. Z uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a zaviazat' žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške aj nad sumu 24 Eur.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že na strane žalovaného bol úmysel sa bezdôvodne obohacovať v neprospech žalobkyne, a to napriek tomu, že odvolací súd, ktorý v tejto veci už rozhodoval, zdôraznil potrebu unesenia dôkazného bremena na strane žalobkyne. Navrhol rozsudok potvrdiť.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo.

Pre začiatok plynutia 3 ročnej príp. 10 ročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodný okamih, kedy bezdôvodné obohatenie skutočne (fakticky) vzniklo. Bezdôvodné obohatenie získaním plnenia bez právneho dôvodu vzniká samotným prijatím plnenia. Vtedy tiež začne plynúť objektívna premlčacia doba (rozhodnutie NS ČR z 14.08.2007, sp. zn. 30 Cdo 2758/2006).

Vo všeobecnosti platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie je možné uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je predpokladaným vedľajším aktívom zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí pritom, že preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že na strane obohacujúceho sa existoval takýto úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Len nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie.

Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukazovala na to, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil tým že, ako obchodník profesionál si platbu ponechal napriek tomu, že pozná zákon a skoncipoval neplatnú zmluvu, je potrebné odkázať na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako najvyššej súdnej autority z uznesenia 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018. Najvyšší súd uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Správne preto súd prvej inštancie aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu dobu.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka v dôsledku skutočnosti, že medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere (čo odvolací súd konštatoval už vo svojom skoršom rozhodnutí č.k. 17Co/6/2018-226 zo dňa 20.02.2018). Keďže žalovaný (resp. jeho právny predchodca) žalobkyňi poskytol finančné prostriedky na základe neplatného právneho úkonu, táto bola povinná vrátiť žalovanému iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov - 4014,89 Eur. Žalobkyňa však žalovanému uhradila viac, a to jednotlivými úhradami nad rámec istiny, vykonanými počnúc dňom 12.04.2010.

Odvolačný súd konštatuje, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného je tvorené viacerými úhradami uskutočnenými žalobkyňou, a to v období od 12.04.2010 do 17.07.2013, v celkovej sume 928,71 Eur. K tomuto je potrebné uviesť, že plynutie premlčacej doby je nutné posudzovať pri každom čiastkovom plnení samostatne, keďže bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vznikalo postupne prijatím tej ktorej úhrady žalobkyne.

Žaloba v predmetnej veci bola podaná na súd dňa 15.05.2015, z čoho vyplýva, že bezdôvodné obohatenie tvorené splátkou žalobkyne uhradenou dňa 25.05.2012 v sume 24 Eur, 29.06.2012 v sume 24 Eur, 23.10.2012 v sume 24 Eur, 17.12.2012 v sume 24 Eur, 23.01.2013 v sume 48 Eur, 06.02.2013 v sume 24 Eur a 17.07.2013 v sume 24 Eur (čo vyplýva z prehľadu žalovaným prijatých úhrad od žalobkyne - č.l. 33, 34), t.j. menej ako tri roky pred podaním žaloby) nie je premlčané v objektívnej premlčacej dobe. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Subjektívna doba plynie a skončí v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúci zo splátok uhradených od 25.05.2012 - 17.07.2013 nie je premlčaný ani v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť momentom, kedy sa žalobkyňa dozvedela od Združenia HOOS, že žalovanému uhradila viac, než na čo mal nárok, t.j. najskôr 03/2014, ako to vyplýva z prehlásenia Združenia HOOS (č.l. 58). Nepremľaná časť bezdôvodného obohatenia tak činí sumu 192 Eur, pričom z tejto bola žalobkyňi právoplatne priznaná suma 24 Eur (splátka uhradená žalovanou dňa 17.07.2013) rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 15C/218/2015-106 zo dňa 23.03.2017. Žalobkyňa má preto titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému nárok ešte na úhradu sumy 168 Eur.

Za tohto stavu odvolací súd potvrdil rozsudok o zamietnutí žaloby v rozsahu sumy 736,71 Eur (§ 387 ods. 1 CSP) a postupom podľa § 388 CSP rozsudok v zamietavom výroku v rozsahu sumy 168 Eur zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 168 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

6. Vo vzťahu k výroku o trovách prvoinštančného konania odvolací súd uvádza, že žalobkyňa si žalobou uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1228,71 Eur. Následne žalobu v časti o zaplatenie sumy 300 Eur vzala späť a súd prvej inštancie v tomto rozsahu konanie zastavil (výrok I. rozsudku č.k. 15C/218/2015-106 zo dňa 23.03.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.04.2017). Zavinenie na zastavení konania v tomto rozsahu nesie žalobkyňa, preto s poukazom na ust. § 256 ods. 1 CSP vo vzťahu k zastaveniu konania čo do sumy 300 Eur vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému.

Vo zvyšnej časti, t.j. pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 928,71 Eur bola žalobkyňa úspešná v rozsahu sumy 192 Eur (24 Eur - rozsudok súdu prvej inštancie č.k. + 168 Eur), čo predstavuje 20,67 % a žalovaný mal úspech v rozsahu 79,33 %. Úspešnejšiemu žalovanému preto vznikol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP, § 396 ods. 2 CSP nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 58,66 %.

Nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol úspešnejšiemu žalovanému s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a 2, § 396 ods. 1 a 2 v rozsahu 62,86 %, nakoľko predmetom odvolacieho konania (17Co/6/2018, 17Co/23/2019) bola suma 904,71 Eur (1228,71 Eur - 300 Eur - 24 Eur), pričom žalobkyňa bola úspešná v rozsahu sumy 168 Eur (18,57 %) a žalovaný v rozsahu 736,71 Eur (81,43 %).

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a § 262 ods. 2 CSP).

7. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.